

Aura ja Ahdinmiekka

Seikkailu merenpinnan alla
ja päällä

Lauri Oilinki

Lauri Oilinki

Aura ja Ahdinmiekka

© Lauri Oilinki 2023

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-33-0313-3

”Äiti Maria ja Aura jatkoivat matkaansa kohti yöpymispaikkaa. Huoltoaseman mies päätti kertoa poliiseille, että oli ollut kolme itämaisten kamppailulajien norjalaista harrastajaa, ja nämä olivat tyrmänneet bensiiniä varastaneet skinit. Norjalaisilla oli ollut kiire ja he olivat jatkaneet matkaa, kun tilanne näytti niin selkeältä.

Jos hän kertoisi, että vanhempi nunna ja pikkutyttö olivat piesseet ja tyrmänneet raavaat miehet, poliisit todennäköisesti veisivät hänet putkaan, koska katsoisivat miehen valehtelevan ja pitävän virkamiehiä pilkkanaan.”

Aura kuuli pienoissukellusveneessään hirmuisen jylyn lähestyvän.

Piiloon, piiloon, sanoi mieli; hallitusti ja harkiten, sanoi järki.

Vielä oli parin metrin verran varaa pudottaautua alemmas, sitten tuli epätasaaisesti aaltoileva rosoinen pohja vastaan. Pitää olla ehdottoman hiljaa, kaikki koneet seis. Ei tiedä, miten tehokkaat suuren sukellusveneen kaikuluotaimet, tutkat ja muut etsintälaitteet ovat. Aivastaakaan ei uskaltaisi.

Likimain suoraan Auran yläpuolella oli amiraali Sarah Towsonin trimaraani. Amiraali oli nyt Ruotsin vesillä, vaikka hänen varsinainen asemapaikkansa oli Moskova, hän oli siellä Ison-Britannien suurlähetystössä sotilasasiamiehenä.

Amiraali tiesi sukellusveneen lähetymisen kuullostavan Auran mini-Krokon sisään helvetilliseltä. Sukellusveneessä olivat isot jylisevät dieselmoottorit käynnissä.

Ruotsin laivaston upouusi sukellusvene Örn lähestyi puolisukelluksissa. Kansirakennelmat ja tietenkin torni olivat selvästi näkyvissä, mutta itse runko oli lähes kokonaan veden sisässä.

Örn pysähtyi noin viidenkymmenen metrin päähän trimaraanista. Amiraali Towson ajatteli, että ruotsalaiset ovat kehittäneet jollain konstilla jarrut vedenalaiseensa, mutta toki tiesi, että roottorit oli käännetty pyörimään toisin päin. Puhalsivat vastaan. Taisivat esitellä, miten nopeasti ja tarkasti satametrinen alus saadaan pysähtymään.

Ihmeen vähän veneestä aiheutui aaltoja. Pientä keinuntaa trimaraani toki sai tuta.

Pohjolan valkeassa yössä ei vielä paljoa hämärtänyt, sen verran kuitenkin että sukellusveneen valonheitin kiusasi trimaraanin miehistöä.

- Mitä väkeä, mikä on aluksen nimi, sukellusveneestä kysyttiin ruotsiksi.

Amiraali Towsonia kutkutti ajatus käydä pukemassa amiraalin univormu ylleen. Voisi kyselijän suhtautuminen muuttua.

- Hänen Majesteettinsa trimaraani Sargasso, amiraali huusi englanniksi kohti sukellusveen tornissa seisovaa koppelakkista miestä. Amiraalista näytti, että tornissa olijalla oli komentajakapteenin arvomerkit. Olisivat voineet heti kysyä englanniksi, koska trimaraanin peräsalossa liehui Ison-Britannian lippu.

Komentajakapteenin uteli, mitä englantilainen kolmirunkoinen vene tekee yömyöhällä Tukholman edustalla.

- Kuvaamme komeaa pääkaupunkianne. Voisitteko ystävällisesti kääntää alusta kolmekymmentä astetta paapuuriin, niin saamme sukellusveneen silhuetin samaan kuvaan kaupungin silhuetin kanssa.

- Olemme Ruotsin laivaston alus. Emme ole mikään valokuvamalli. Olkaa hyvä ja siirtykää alueelta pois. Tämä on Ruotsin laivaston suljettu reitti, se on selkeästi merikorttiin merkitty, sukellusveneestä huudettiin.

- Älkää nyt niuhottako. Sammuttakaa edes se valonheitin, tai kääntäkää kaupunkiin päin. Saadaan hieno usvaefekti, amiraali huusi.

- Poistukaa alueelta, komentajakapteeni huusi. Sukellusveneen tornista katosivat ihmiset. Kuului kuin kaukaisen vesiputouksen ääni kun sukellusvene liki äänettömästi laskeutui veden sisään. Trimaraanin väki tiesi sukellusveneen ajavan nyt pelkillä akuilla, siinä ei jyly niin kuulu kuten käyttäessä voimakkaita dieselmoottoreitaan.

- Moottorit täysillä. Annetaan suojaa Auralle, amiraali komensi konemiestä.

Amiraali arveli trimaraanin moottorien jyrinän peittävän kaiken muun äänen. Jos vaikka Aura on hermostunut minikokoisessa sukellusveneessään ja yrittää pakoon.

Heti amiraali tiesi ajatuksen turhaksi. Se tyttö, tai nainen, ei vähästä hermostu.

2

Tukholman edustan saaristossa lähellä pääkaupunkia on lukuisia rikkaitten ruotsalaisten villoja, huviloita. Villa Gamla Ek oli Ison-Britannian suurlähetystön vuokraama komea kolmikerroksinen rakennus. Laiturissa oli parin isomman luokan huvijahdin lisäksi amiraali Towsonin käytössä oleva trimaraani.

Trimaraanin etumaisten ponttoonien alla oli piilossa mini-Kroko, jo iäkäs eli paljon kokenut neuvostovalmisteinen pienoissukellusvene. Se oli päätynyt engantilaisten käyttöön monimutkaisten vaiheiden ja kauppojen jälkeen. Aura oli tullut veneestä ponttoonin kautta maihin. Sitten kansiluukku kiinni ja hanikoitten vääntelyn jälkeen vene laskeutui veden sisään, suojaan katseilta.

Huvilan salissa oli sytytetty kynttilät. Sen verran oli hämäryyttä, että puutarhan kohdevalaisimet näkyivät selvästi.

Ison-Britannian sotilastiedustelun johtaja Sir Thomas kulki viskipullon kanssa valmiina täyttämään halullisten lasit.

Amiraali Towson otti puheenvuoron.

- On vaikea pitää ruotsalaisen sukellusveneen paikalle tuloa sattumana. Sitten heidän piti vielä esitellä jarrutustaitoaan. Hyvin näytti pysähtyvän, aivan meidän omien veneitten luokkaa, amiraali sanoi.

- Meidän pitää huomenna kaiken varalta operoida täältä huvilalta käsin. Trimaraania ei sinne voi nyt hetkeen viedä. Miten on Aura, vieläkö jaksat, Sir Thomas kysyi.

Aura näytti ulkopuolisista aivan pikkutytyltä, joltain kymmenvuotiaalta. Auran tuntevat suhtautuvat häneen kuin täysvaltaiseen aikuiseen ihmiseen. Syystäkin. Tiesivät, että nuorelta näyttävän kuoren alla oli kovia kokenut mutta älykkäästi ja tehokkaasti toimiva ihminen, kohta kymmenisen vuotta arvoitua vanhempi.

- Tullessa seurasin pohjaa aika tarkkaan. Ei näytä olevan ongelmaa, Aura sanoi. - Ja kuten tullessa sanoin, minulle tuli aika vankka käsitys, että se kadonnut sukellusvene on sillä alueella, kuten ne virolaiset sukellusvenemiehet arvelivat. Siellä näyttää olevan pohjassa erilaista rojua ja suuria irtolohkareita, olisiko jääkauden tai muinaisajan maanjäristyksen jälkiä. Helposti sinne jää piiloon. Pohjavirtauksia ei tuntunut olevan kovasti. Luulenpa, että ilman keskeytyksiä saan alueen haravoitua kahden tai kolmen päivän aikana. Kai meillä on sen verran aikaa, Aura lisäsi.

- En oikein usko, että se Ruotsin Orn eli heidän kielellä Örn tuli pelkästään esittelemään jarrutustaitojaa. Jos ne ovat jotain saaneet tietää, niin mistä ja mitä, Sir Thomas sanoi. - Harmittaa kyllä, jos ne ovat jotain saaneet selville. Ei millään välittäisi ruveta kaveraamaan

tässä asiassa ruotsalaisten kanssa. No, jos muuta konstia ei ole, käytetään sitä. Mutta siihen asti ihan hys hys.

- Vanhaan hyvään aikaan kadonneesta tai uponneesta sukellusveneestä puhuivat myös ruotsalaiset, mutta ajan myötä heidän usko hiipui, arvelivat että heitä yritetään puheilla hämätä, Sir Thomas jatkoi. - Siihenhän he ovat saaneet vuosien myötä tottua.

Vanhaan hyvään aikaan eli nelisenkymmentä vuotta sitten ruotsalaiset lehdet, varsinkin iltapäivälehdet, olivat täynnä silminnäkijöiden havaintoja ulkomaalaisista sukellusveneistä. Mitään näyttöä tai todisteita ei ollut esittää. Merivoimat kertoivat, että joskus silminnäkijä oli havainnoinut uivan minkin tai sumuun kätkeytynyt luoto oli saanut näkijän silmät valehtelemaan. Joskus näky todettiin hylkeeksi, joku kyllä väitti nähneensä valaan ja sen vieressä sukellusveneen. Useasti salakalastajien vene sai itseään suuremman merkityksen lehtien sivuilla. Tuollaiset puheet saivat aikaan tuhahduksia joskus myös lehtien toimituksissa. Mutta sukellusvenajahti oli monen toimituksen huonon uutispäivän pelastus. Irtonumeroiden myynti kasvoi.

Ennen nukkumaan menoa Aura istui hetken aikaa hämärtyvän puutarhan keinussa. Teki mieli soittaa Äiti Marialle, mutta luostarin aikataulun mukaan nyt olisi aivan mahdoton aika. Luostari nukkuu, jotta on taas aikaisin aamulla valmis palveluksiin ja rukouksiin.

Aura mietti kolmisenkymmentä vuotta sitten kadonnutta pienoissukellusvenettä, hieman Auran ohjaamaa mini-Krokoa suurempaa. Auran Krokossa mahtui hänen kokoinen lyhyt ja hento ihminen olemaan, hieman suurempaan kakkos-Krokoon mahtui kaksi tai korkeintaan kolme pienikokoista ihmistä, tosin varsin ahtaasti.

Englantilaisten tiedon mukaan neuvostoliittolaisten isompi mini-Kroko eli kakkos-Kroko oli saanut kolmisenkymmentä vuotta sitten keulaansa vuodon salaisella retkellä täällä Tukholman edustalla. Veneessä arveltiin olleen kaksi tai kolme vakoilijaksi ja sabotööriksi

koulutettua pienikokoista vuoristolaista. Kaukasuksen kuvernementissa oli muutamassa kylässä epätavallisen runsaasti pienikokoisia ihmisiä, heitä joita kääpiöiksi aikoinaan kutsuttiin. Se oli joku paikallinen kromosonivika. Siitä tarpeellinen, että näistä pienikokoisista oli valikoitu ja koulutettu kolme nuorta naista, sisaruksia, käyttämään pienoissukellusvenettä. Sukellusveneeseen piti olla pieni, jotta se pysyi vastustajilta piilossa ja mahtui kulkemaan hyvinkin ahtaista raoista. Sellaisista paikoista, joissa liikkumiseen eivät asiaa tietämättömät uskoneet. Spy-luokkaa, engalantilaiset olivat määritelleet.

Arveltiin, vaikka varmaa tietoa ei ollut, että pienoissukellusvene oli kuljettanut jotain salaista mukanaan. Oliko se joku ase tai aseensa osa tai radiolla räjäytettävä pommi tai uudenlainen viestintäväline tai tutkan tai kuunteluvälineen osa, niitä arvailtiin. Sekin tiedettiin, että jotain huhuja oli kulkeutunut myös ruosalaisten korviin. Arvioidun uppoamispaikan seutuvilla parinkymmentä kilometriä Tukholman keskustasta oli ollut lähes jatkuvaa vartiointia vielä parikymmentä vuotta sitten, vaikka mitään täsmällistä paikkaa ei osattu sanoa. Ruotsin laivaston sukellusveneitten partiontireittiin alue kuului vuosikautia. Laivasto oli aikoinaan jonkin verran yrittänyt etsiä kadonnutta laitetta, mutta laiskasti. Ei tiedetty mikä tai millainen oli kadonnut esine vai oliko mitään kadonnut. Siihen aikaan oli aika runsaasti erilaisia, myös epämääräisiä ja myös tarkoituksella vääristeltyjä havaintoja erilaisista sukellusveneistä. Huhut ja tarkistukset sitoivat kalustoa. Juorun kaltainen väite uppoamisesta ei jaksanut kauaa innostaa.

Mutta jos lähellekään tuli mikä tahansa neuvostoliittolainen tai sen liittolaismaan alus, joutui se varalta heti tarkan silmälläpidon alle. Siinä olisi ollut vieraiden aivan turha yrittää mitään etsintöjä tai sukellusveneeseen nostotoimia. Sukellusveneitten liikkumista varten paikalla oli pitkään äänet rekisteröivä laite. Sittenkin, kun mitään ei näyttänyt tapahtuvan, alkoi vartiointi ja sen myötä kuuntelu höllentyä, kuuntelulaitekin otettiin vanhentuneena pois käytöstä. Varmaan

ajateltiin, että silloinen suuri salaisuus olisi todennäköisesti nykyhetkenä jo täysin vanhanaikainen. Sitä paitsi jatkuva vartiointi söi resursseja eli työvoiman tunteja, polttoainetta ja toi moottorikuluja. Ja lisäksi vahvasti epäiltiin, että ruotsalaisille oli tahallaan syötetty väite uponneesta pienoissukellusveneestä, jotta valvonta keskittyisi sinne ja muualla höllentyisi. Niihinkin väitteisiin he olivat saaneet tottua.

Auran ohjaama mini-Kroko oli vielä pienempi, yhden pienikokoisen ohjaattavaksi tarkoitettu alus. Sen oli määrä mahtua pujahtamaan todella pienistä tiloista. Vielä enemmän spy-luokkaa. Mini-Krokojen olemassa olosta oli aikanaan esitetty epäilyjä, koska suuremmistakin aluksista oli saatu viitteitä, ainakin epäilyjä. Ruotsin viranomaiset pyrkivät mielellään esittämään epäilyksiä pienoissukellusveneistä, koska jotakin täytyi sanoa veden alla liikkuneen, eikä liikkeitä aina voinut siirtää minkkien tai saukkojen tai hylkeiden syyksi.

Sittemmin neuvostosukellusvene ajoi karille Karlskronan edustalla ja toi helpotusta laivaston väelle: saatiin näkyvä todiste, että venäläisten vedenalaisia liikkui Ruotsin aluevesillä. Jos kerta näin iso, miksei sitten pienempiäkin.

Brittien tietojen mukaan isomman mini-Krokon sisällä oli edelleen kaksi tai kolme hukkunutta ihmistä. Ison-Britannian Tukholman lähetystön väki oli käynyt kolmen vuosikymmenen lehdet läpi, mutta missään ei ollut juttua pienikokoisten hukkuneiden löytymisestä. Ruotsin Säpolta ei ainakaan vielä haluttu kysellä asiasta, haluttiin pitää asia omana eli ruotsalaiset ulkona.

Hukkuneet tulee saada siirrettyä siunattuun maahan, sallia heidän sieluilleen lepo, oli selitys kiinnostukseen. Toki Aura tiesi, että englantilaisten merisotilaiden tahto ja tarve enemmänkin oli saada isompi Kroko tutkittavaksi. Jos veneessä oli ollut joku salaisuus, olisi se varmaan siellä vieläkin, ja siitä haluttiin saada selko. Balkanin vuorten luostarista Auran tueksi paikalle pian saapuva Äiti Maria piti etsintöjä tarpeellisina. Hän oli todella huolissaan hukkuneiden

kohtalosta. Tietysti heidän maalliset jäännökset pitää saada siunattuun multa.

Kadonneesta pienoissukellusveneestä huhuja kertoneet virolaiset sukellusvenemiehet olivat olleet paraikaa sopivasti istumassa kassakaappi- ja murtokeikoista Suomen vankiloissa, kun englantilaisille tuli tarve saada haltuunsa saama mini-Kroko liikkeelle. Virolaiset olivat kuitanneet rangaistusten loput eli muutaman kuukauden istumiset osallistumalla yhteistyöhön. He pääsivät ehdonalaiseen vapauteen ja vastapalvelukseksi olivat opettaneet Auran ajanamaan vedenalaista, ja kehuivat kovasti nuoren naisen oppimista. Sukellusveneeseen uppoamispaikasta heilläkään ei ollut tarkkaa tietoa, vain otaksuma. Itse uppoamisesta miehet kertoivat kuulleen usealta taholta, joten ainakin neuvostolaivastossa siitä oli ollut puhetta.

Virolaiset sukellusvenemiehet olivat yhteistyöhön halukkaita. Heille oli luvattu ehdonalaisen vapauden lisäksi päivärahojen muodossa kunnon palkka siltä ajalta, kun opettivat Auraa.

Uponneesta kakkos-Krokosta tiedettiin varsin vähän. Tietoa oli saatu oikeastaan vain noilta virolaisilta sukellusvenemiehiltä. He olivat kyllä kuulleet huhuja onnettomuudesta, mutta eivät tienneet enempää sukellusveneeseen touhuista. Touhut olivat olleet Neuvostoliiton sotilastiedustelun hommia, eikä niistä sopinut puhua, saati kysellä, jos halusi välttyä hankaluuksilta.

Auralle mini-Kroko oli sopivan kokoinen. Hänen kasvu oli pysähtynyt traagisten tapahtumien seurauksena. Serbijoukot olivat joukolla raiskanneet silloin alle kymmenvuotiaan tytön ja murhanneet tytön silmien edessä tämän äidin ja useita muita kirkkoon suojaan paenneita naisia, myös lapsia. Hirvittävän kokemuksen myötä Auran fyysinen kasvu oli niitten kauheuksien jälkeen pysähtynyt. Ei tiedetty suurista tutkimuksista huolimatta, voisiko hän vielä joskus kasvaa normaalimittaiseksi.

Aura oli saanut suojan vanhassa nunnaluostarissa Balkanilla Mustanvuoren laaksossa. Siellä hän oli hiljalleen toipunut, päässyt kouluopiskelussa vauhtiin, oppinut kieliä ja muita elämisen taitoja yllättävän helposti. Lisäksi nunnat olivat perehdyttäneet hänet ikivanhaan aseettoman puolustustaistelun oppiin. Läheisessä munkkiluostarissa hänelle oli opetettu ampumataitoja ja aseiden käsittelyä. Sekä nunnat että munkit kovasti kehuivat nopeaa oppimista.

3

Majuri Bo Östberg katseli kännykästään kalenteriaan. Sata meni rikki keväällä. Nyt päivät oli merkattu keltaisella: vielä oli kuusikymmentä päivää eläkkeeseen. Kolmenkymmenen kohdalla päivien väri muuttui punaiseksi. Viimeiset kymmenen päivää oli värjätty vihreällä. Silloin alkaisivat vihreät niityt odottamaan miestä.

Kokoushuoneessa oli viisi sotilaspukuista. Nuorin heistä oli ryhmän vanhin, siis korkein sotilasasteikolla. Eversti Birgit Nilsson oli tullut osastolle keväällä. Bosse Östberg muisti päivän selkeästi. Silloin oli hänen seinäkalenterissaan päivien väriksi tullut sininen. Silloin oli tasan sata päivää palvelusta jäljellä.

Eversti näytti tyttöseltä, Bosse ajatteli. Varmaan nelikymppinen vai olisko vähän alle. Oli näköjään toiminut myös sekä laivastossa että lennostossa, esikunta- ja päällikköhommissa, mutta oli koko ajan halunnut säilyttää maavoimien arvonimikkeet ja univormun. Vaikka laivastossa oli Bossen mielestä komeammat asepuvut, ja lennostossakin upea sininen univormun väri.

Eversti Bibi Nilsson pyysi alaisiaan, kaikki neljä olivat majureita, kertomaan ulkomuististaan, mitä heille tuli mieleen kadonneeksi väitetystä neuvostoliittolaisesta sukellusveneestä. Aikaahan tapahtumasta oli yli kolmekymmentä vuotta.

Nämä miehet ovat tavallisia svenssonsoneita, eivät mitään uraputken upseereita, Nilsson ajatteli. Sotilasura ei ole kenenkään kohdalla ollut mitenkään säkenöivä, kun ovat jämähtäneet majureiksi. No, eversti Nilsson toki tiesi osastonsa asioista, että majuri Östberg tullaan nimittämään viimeisenä palveluspäivänään everstiluutnantiksi. Saa komeamman arvon siviilissä esitettäväksi, hieman isomman eläkkeenkin ja everstiluutnantin palkkaa irtisanoutumisajan lomakuukausiltaan.

Majurit palauttivat mieliinsä kadonneen sukellusveneen vaiheita. He olivat silloin sotilasuriensa alkutaipaleella. Ei tiedetty, oliko vedenalainen kadonnut tai yleensäkään tullut Ruotsin aluevesille. Huhut olivat joka tapauksessa kovat, ja siksi laivastossa oli ryhdytty erityistoimiin. Isoa aukkoa Tukholman edustalla oli tietenkin mahdotonta aukottomasti vartioida, mutta pysyvä käsky edellytti kaikkia Ruotsin laivaston aluksia tarkkailemaan merta. Haluttiin tietää, kulkiko alueella vieraita aluksia, oliko näillä outoja pysähdyksiä. Sukellusveneitten varalta oli pohjassa muutama kuuntelulaite.

Silloiset huhut kertoivat, että vedenalaisen sisällä olisi ollut pari ihmistä. Sen perusteella sukellusveneen oli ollut pakko olla aika kookas. Oliko miehistö jäänyt loukkuun aluksen sisään. Kaiken varalta katsastettiin myös rantoja, josko sinne olisi outoja ruumiita ajatutunut. Jonkin verran naarattiin vesialuetta, mutta muuta outoa kuin pari tyhjää öljytynnyriä ei löydetty. Rantojen huviloiden väeltä ei ollut tullut mitään tietoa rantaan ajautuneista hukkuneista normaalien juhannus- ja humalahukkujen lisäksi.

Siihen aikaan Ruotsin armeijan esikunta suorastaan pursui havaintoja sukellusveneistä. Niitä oli nähty milloin missäkin, myös sisämaan järvissä ja matalissa lahdissa, joissa ja jopa koskissa. Ulkomaalaisten lehtien kommentaattorit pilkkasivat etsintöjä, myös kotimaan lehdet kirjoittivat kärjekkäästi minkkijahdista ja ajopuista, joita armeija koko voimallaan yritti paikantaa. Silloin olivat niin helikopterit kuin

laivaston omat alukset liikkeellä välillä yötä päivää. Maavoimien joukkoja liikkui rannoilla etsimässä merkkejä tunkeutujista. Mutta kun palkkalaskenta rupesi esittämään hirmuisia lukuja ylitöiden ja yötöiden kasvaneista kuluista, homma vihellettiin miltei tyystin poikki. Tarkkailua jatkettiin, mutta ilman hälyä. Pilkka oli ollut liian kovaa.

Onneksi sitten Karlskronan edustalla jäi neuvostosukellusvene kiinni todella housut nilkoissa, venäläinen sukellusvene lojui ruotsalaisella kivellä kuin tarjottimella lähellä suurta armeijan tukikohtaa. Se hieman helpotti sotilasviranomaisten tuskaa.

Etsintöjä jatkettiin tämän jälkeen uudella innolla, mutta kohta puheet uivista ja sukeltavista minkeistä valtasivat jälleen lehdet. Sen myötä viranomaisten into hiipui.

Huhut Tukholman edustalla uponneesta sukelluslaitteesta nostettiin mappi ööhön, toki päällimmäisten joukkoon. Edelleen välitettiin alueella liikkuville laivaston aluksille tieto, että silmät tulee pitää auki ja tarkastella oudompia kulkijoita alueella. Sellaiseksi tilanne jäi ja jäädytettiin, majurit kertoivat. Heidän tietojen mukaan vuosikausiin ei ole mitään tehty asian tiimoilta. Pysyvä käsky silti oli voimassa, oli tarkkailtava varsinkin itäblokin alusten käyttäytymistä alueella. Käsky kylläkin laimeni sotilaiden mielissä sitä mukaa kun vuosia kului.

Majuri Bo Östberg kysyi syytä moisiin uteluihin. Oliko asia ajankohtaistunut.

Eversti Nilsson vähän hymähti. Oli tullut pääasikunnasta käsky tehostaa Tukholman edustan vesialueen tarkkailua. Mutta mitään ei saa vuotaa ulkopuolelle. Pääesikunta pelkäsi, syystäkin, uutta kohua minkkijahdeista.

Nilsson kertoi kuulleen, että Moskovon suunnasta oli kulketunut tieto tai arvelu, että Venäjällä oli ruvettu penkomaan kadonneeksi sanotun sukellusveneen vaiheita. Tälle luotetulle sotilasryhmälle eversti kertoi salassa pidettävän asian: oli kuulemma kerrottu huhuja,

Pienoissukellusveneet joutuvat seikkailuun meren alla ja päällä. Etsinnässä on salainen kadonut kuuntelulaite ja sen voimanlähde, mahdollisesti hyvin pienikoinen ydinreaktori, todellista miniatyyriluokkaa. Ja sitten tapahtuu merenalainen tulivuoren purkaus, jota pienoissukellusveneet joutuvat todistamaan. Tapahtumapaikkoina ovat mm. Merenkurkku ja Paldiskin edusta Virossa.

